

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 023329 19 Увп
Бања Лука, 26.11.2020. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Едине Чупељић као предсједнице вијећа, Смиљане Мрше и Страхине Ћурковића као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби М. Д. из Б., заступаног по пуномоћнику Р. П. адвокату из Б. (у даљем тексту: тужилац), против акта број ... од 10.8.2018. године, туженог Министарства, у предмету оглашавања ништавим рјешења број ... од 27.6.2005. године, одлучујући о захтјеву тужиоца, за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 023329 18 У од 24.6.2019. године, у сједници вијећа одржаној 26.11.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за надокнаду трошкова спора.

Одбија се захтјев Н. З. из Б. 1 за надокнаду трошкова састава одговора на захтјев.

Образложење

Побијаном пресудом, у ставу 1. изреке, је одбијена тужба изјављена против рјешења поближе означеног у уводном дијелу ове пресуде, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Одсјека туженог у Б. број ... (раније број ...) од 10.1.2018. године. Наведеним првостепеним рјешењем је одбијен приједлог тужиоца за оглашавање ништавим рјешења број ... од 27.06.2005. године којим је настављен поступак по захтјеву Р. З., прекинут закључком Одсјека туженог број ... од 05.9.2001. године. Ставом 2. изреке побијане пресуде је одбијен захтјев тужиоца за надокнаду трошкова управног спора а ставом 3. изреке је одбијен захтјев заинтересованог лица за надокнаду трошкова управног спора.

Одбијање тужбе суд је образложио ставом да је правилно одбијен приједлог тужиоца за оглашавање ништавим рјешења од 27.6.2005. године јер да нису испуњени услови из одредаба члана 252. Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10 у даљем тексту: ЗОУП), а да је М. Д. 1 предник тужиоца имала могућност да штити своја права уколико је сматрала да су јој повријеђена рјешењем од 27.6.2005. године што она није учинила, тако да се оспорени акт указује правилним и законитим.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање тог рјешења (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде закона и повреде

правила поступка која су од утицаја на рјешење ствари. Истиче да је приједлог за оглашавање ништавим наведеног рјешења заснован на чињеници да је у предметном управном поступку Р. З. била заступана по пуномоћнику З. М. на основу фалсификоване пуномоћи, што да је утврђено у ванпарничном поступку који се поред Основним судом у Бањалуци водио под бројем 71 0 В 018838 16 В 2 у којем је проведено графолошко вјештачење потписа Р. З.. У побијаној пресуди суд није цијенио чињеницу графолошког вјештачења због чега је изостало одговарајуће образложење. Није одговорено на наводе тужиоца да суд ријешу у спору пуне јурисдикције јер се тужилац жалио на повреду поступка, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање али и изостанак образложења. Сматра да постоје разлози из члана 252. став 1. тачка 5. ЗОУП, за оглашавање ништавим тог рјешења јер да је поступак покренут и вођен на основу фалсификоване пуномоћи и радње пуномоћника су у поступку предузете неовлашћено па да немају правну снагу. Предложио је да се захтјев уважи и побијана пресуда преиначи тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи те да се тужени обавезе да му надокнади трошкове спора у износу од 1.316,25 КМ.

Тужено министарство није дало одговор на захтјев.

Заинтересовано лице Н. З. из Б. 1 правни сљедник Р. З., је истакао да тужилац није овлашћен да захтјева оглашавање ништавим рјешења од 27.6.2005. године јер је његов статус ријешен повратом једнособног стана у Б. у улици ... стан број 20 на којем је он био носилац станарског права, а да је уговор о замјени станова од 19.10.1993. године који је закључила његова мајка М. Д. 1 престао да важи на основу члана 2. став 2. Закона о престанку примјене Закона о коришћењу напуштене имовине („Службени гласник РС“ број 16/10), због чега тужилац нема правни интерес да оспорава рјешење којим је потврђено станарско право Р. З. на стану у ... у површини од 64 м². Додаје да је након смрти Р. З. 26.6.2007. године рјешењем о наслеђивању Основног суда у Бањалуци број 71 0 О 021216 16 О2 од 9.3.2016. године постао носилац права својине на предметном стану. Предложио је да се захтјев одбаци као поднесен од неовлашћеног лица или одбије те да му се надокнаде трошкови састава одговора на захтјев у износу од 750,00 КМ.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11 - у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Рјешењем чије се оглашавање ништавим тражи је поводом захтјева Р. З. заступане по Ј. Д. адвокату из Н. С. настављен поступак по захтјеву именоване прекинут закључком истог органа рој ... од 5.9.2001. године те је потврђено да је именована носилац станарског права на стану у Б., ..., да јој се дозвољава враћање у посјед тог стана а М. Д. 1 утврђује престанак права привременог коришћења тог стана уз обавезу да предметни стан преда у посјед носиоцу станарског права Р. З. у року од 15 дана од пријема тог рјешења без права на алтернативни смјештај, уз упозорење на последице неизвршења тих обавеза.

Из списка управног предмета произлази да је Р. З. поднијела захтјев за враћање у посјед наведеног стана дана 20.5.1999. године и да је тај захтјев потписала лично. Произлази да не стоје приговори тужиоца да је именовану у том поступку заступао З. М. без ваљане пуномоћи, у ком смислу није остварен разлог из одредбе члана 252. тачка 5. ЗОУП. Приједлог за наставак поступка прекинут закључком број број ... од 05.9.2001. године је поднијела Р. З. по пуномоћнику Ј. Д. адвокату из Н. С. како је

наведено у уводном дијелу рјешења од 27.6.2005. године па произлази да ни тај поднесак није потписао З. М. У том смислу је нижестепени суд дао ваљано образложене разлоге у погледу правилности и законитости оспореног акта и неоснованости приједлога за оглашавање ништавим рјешења од 27.6.2005. године, а које као јасне и потпуне прихвата и овај суд.

Тужена и нижестепени суд се нису бавили питањем активне легитимације тужиоца и његовог правног интереса за покретање предметног управног поступка, што код непостојања услова за поступање по члану 252. тачка 5. ЗОУП, нема утицаја на коначан исход предметног управног поступка, а поготово што његова мајка М. Д. 1 није ни поднијела жалбу против наведеног рјешења што значи да се она сагласила са тим рјешењем. Тужилац је био носилац станарског права на другом стану што значи да он нема непосредан правни интерес за покретање овог управног поступка, али с обзиром на исте правне посљедице одбацивања и одбијања његовог приједлога, та чињеница нема значаја а тиме ни утицаја на законитост оспореног акта.

Из изнијетих разлога по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца одбија на основу одредбе члана 40. став 1. ЗУС.

Одлука из става 2. изреке пресуде је донијета примјеном члана 49 а. став 1. ЗУС, према којој надокнада трошкова спора коју је дужна накнадити противна странка припада странци која успије у спору па с обзиром да тужилац није успио у овом управном спору, нема право на надокнаду трошкова спора.

Одлука из става 3. изреке пресуде се заснива на одредби члана 387. став 1 Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС" број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 и 61/13) који се у управном спору примјењује на основу члана 48. ЗУС, с обзиром да давање одговора на захтјев није обавезна радња у управном спору, па њеним пропуштањем не настају штетне посљедице за странку односно ти трошкови нису били нужни за вођење поступка јер би одлука по захтјеву била иста без обзира на разлоге изнијете у одговору.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједница вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић